

Dernæst foretoges:

Fortsettelse af første Behandling af Forslag til Lov om Anvendelse af selvdøde Dyr m. m.

Forhandlingen genoptoges.

Nygart: Af de Forhandlinger, der fandt Sted om dette Lovforslag sidste Fredag, og under hvilke samtlige Partiernes Ordførere saa vel som den højtærede Minister fik Lejlighed til at udtale sig, fremgik det tydeligt, at der blandt alle var Enighed om Lovens Formaal, nemlig at skaffe Straffebestemmelser for de Misbrug, der kan finde Sted ved Anvendelse af selvdøde Dyr. Man er fra alle Sider enig om, at naar den Slags Ting finder Sted, hvorved man udsætter Mennesker for Sygdom og Fare for Forgiftning, maa det straffes og straffes haardt. Derom er der ingen Uenighed. Men det, Diskussionen kom til at dreje sig om, var, hvorvidt man ikke kom til at ramme haardere, end der var nogen fornødt Mening i. Jeg fremdrog mine Betænkkeligheder ved den første Paragraf i Lovforslaget og var bange for, at Udtrykket „selvdøde Dyr“ ogsaa skulde kunne komme til at omfatte Dyr, der var døde ved et Ulykkestilfælde, og som var kommet under slagterimæssig Behandling saa kort efter Ulykkestilfældet, at deres Kød var god og sund Menneskeføde. Jeg maa udtale min Glæde over, at selv den højtærede Landbrugsminister i Realiteten var enig med mig i, at det ikke var Meningen, at Bestemmelsen skulde forstaaes saa strengt, at den udelukkede Anvendelsen af den Slags Dyr til Menneskeføde. Det har for saa vidt beroliget mig noget; men alligevel er jeg bange for, at man ved Lovens Administration vil kunne komme til at gøre en anden Fortolkning gældende. Jeg indrømmer villigt, at den højtærede Minister har Ret, naar han siger, at det vil være meget vanskeligt i selve Lovforslaget at træffe Bestemmelser, som kan være fuldstændig tilstrækkelige og ramme, hvad der skal rammes, uden at man kommer for vidt til den anden Side. Naar vi imidlertid er enige om at ville hindre, at virkelig sundhedsfarligt Kød kommer frem i Handelen, saaledes at vi netop rammer det, der skal rammes, er det dog et Forsøg værd, om det ikke skulde kunne lykkes at give Regler herfor i selve Lovforslaget; og da det jo bedst gøres i et Udvalg, — det kunde naas gennem en meget kort Udvalgsbehandling —, tror jeg i Betragtning af, hvordan Sagen

nu en Gang ligger, at det vilde være fornødt at underkaste Lovforslaget en kort Udvalgsbehandling; derom skal jeg, naar den Tid kommer, tillade mig at stille Forslag.

Jeg fremdrog ogsaa et andet Spørgsmaal forleden, nemlig om Bødebestemmelserne. Jeg haaber ikke, at jeg er blevet misforstaaet. Jeg sagde udtrykkelig, at jeg ikke har Spor af Medlidenhed med bedrageriske Mennesker, som for Pengevindings Skyld sender sundhedsfarligt Kød i Handelen og udsætter Mennesker for Fare, saa de maaske ligefrem kan dø af det. Den Slags Folk bør straffes og straffes haardt. Men som Bødebestemmelserne er affattet i Lovforslagets § 2, er jeg fremdeles og i endnu højere Grad i Tvivl om, hvorvidt disse Bestemmelser ikke kan bruges saaledes, at de kommer til at virke for haardt overfor ganske smaa Forseelser, som er aldeles uvæsentlige. Det er nemlig ikke alene de store Forseelser, der vil blive ramt, men ogsaa alle de mindre Overtrædelser, der finder Sted, baade af Lovens Bestemmelser og af de Cirkulærer, som udstedes i Anledning af Lovene. Jeg forstod den højtærede Minister saaledes, at det kun er, naar der bliver Tale om, at Sagen kommer til Doms, at disse Bestemmelser vil blive bragt i Anvendelse, men at der kunde være Tale om at ordne Sagen i Mindelighed ved mindre Bøder. Jeg har imidlertid stadig mine Tvivl om, hvorvidt det kan ske, og derfor tror jeg, at det ogsaa af Hensyn til dette Punkt vil være klogest at forhandle nærmere om Sagen i et Udvalg; og da jeg antager, at andre er af samme Opfattelse, skal jeg paa dette Tidspunkt undlade at komme dybere ind paa Lovforslagets Enkeltheder.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Som jeg allerede tidligere har udtalt, er Livet ogsaa paa dette Omraade saa mangfoldigt, at det frembyder en Mængde Tilfælde, som det vil være ganske umuligt paa Forhaand at forudse i et Lovgivningsarbejde som det, her er Tale om. Jeg indrømmer det ærede 1ste tingvalgte Medlem (Nygart), at der vil kunne opstaa Tvivl om, hvad der skal forstaaes ved selvdøde Dyr, og det er da min Opfattelse, at hvor der er saadan Tvivl til Stede, maa det være Sagskundskaben der paa Stedet, navnlig Dyr lægen, som skal afgøre, hvorvidt et Dyr maa betegnes som selvdødt eller ikke. Jeg har dog i og for sig principielt ikke noget imod i Loven at fastslaa, at man, hvor Døden skyldes et Ulykkestilfælde, der saa tidligt